

טראות והנגות הצחורים, כדי להשתתף כלם בנעי ריהם ובזקניהם במלחמה הלבנה ולהשי- חית את השלג הלבן ותרך...

לא למדו, כנראה, בני ירושלים, מחכמי חלם איך לשמר על השלג מבלי להשחיתו. ראו אנשי חלם בפעם הראשונה את השלג ושמחו מאד. נפטרו סו"ס מהרפש והביצה ועכשוו שלח להם הכב"ה שלג לבן ורך שכסה את כל הרחובות — מחיה נפשות!

ואולם נתעוררה שאלה חמורה: הן השמש יעבור בלילה לעורר את ה"בעלי בתים" לעבודת הבורא וישחיתו ברגליו את השלג? — נמנו ונמרו, שארבעה אנשים ישאו את השמש על זרועותיהם...

והמלחמה הלבנה התרכזה, כנראה, ב"חוב בן-יהודה מתחת לחלונותיו של "חבר הלאומים" שלנו. לאורך כל החזית עמדה החבריא הלבנה מזויינים ברמונידי לבנים, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון את כדוריו וילבין את פני חבריו ברבים. עברה כחורה מסכנה ו"הרביצו" בה עד שתלכין ראשה...

ומנה אחת אפים קבל הקצין העברי, שבא בלויית שוטרו העברים ל"פור" את הקהל, איים בשוטו, צעק, כעס, רגז וכל אשר הוסיף לנעם הוסיפו כדורי שלג לקפץ על חטמו.

מה אתם עושים? ! — זעק בזעף לחבר עניאמים מחארת-אלטאנא, שכוננו את תות-חיהם הלבנים כנגדו. — אנחנו מחוסרי עבודה כל הימים וע"כ באנו לעבוד עכשיו... — ענו כולם וידיהם ממשיכות בעבודת-הקדש...

כי אם של כל הניגודים הפוליטיים והאקלימיים שבמזרח.

הנה, למשל, ביום הראשון שבשבת נהפכה ירושלים בין-לילה למוסקבה ממש. הר-חובות הלבנים הבריוקו כאספקלריה המאירה לאור פנסיהחשמל, חצי השלג וכדוריהברד הצ-ליפו על פני העוברים, סערה יסופה התחוללו ברקיע, המאורות לקו, נרזו המים נתפקעו, גגות וצנורות עפו בלא כנפים, בחורים וכחורות החליקו על הקרח ועגלות-חורף נוצרו ורצו כמו בארצות הצפון. צעירים מערו בהליהם וזקנים שברו איב-דיהם, סוסים ירטו מן הדרך ואוטומובילים הלכו "שלא כדרכם". ירושלים כולה התקשטה בפרווה לבנה וחדשה, נוסח לונדון, שנפלה לה במתנה מן השמים, פרופה ורעולה עד הצואר כמעטה הלבן, כבלה צנועה ביונה חופתה —

ולמחר, יצאה חמה מנרתיקה כביום קיץ, ואין זכר למוסקבה, כאילו לא היה. ידידי מת"א התרחץ בבקר בים הכחול ובערב מצא בירושלים — שלג. גם צדפי פשוה קוה למצוא חורף ובא בכוננהו לראות שלג בזיזו ומצא, קיץ — זימן לבנים ומצא שחורים...

מת"א עד עמק הדרים, שמי"א זרועים כוכבים, ומחזר קסוטל ומעלה — הקטב הצפוני: כאן קיץ וכאן חורף, כמו שענה פעם הולה בוכארי בעברית החלשה שלו למנוח ד"ר מזיא, שבא לכדוק את גופו, ואמר לו החולה: "כאן חורף" בהראותו לו על רגליו הקרות ו"כאן קיץ" ברמזו בידו על מצחו החם מקרחת...

משנכנס אדר מרבין בשמחה ובכדוריי-שלג. ולכבוד ראש חודש יצאו כל בני ירושלים לא לבית הספר — השביתה נמשכה! — ולא למד-כירות, "כלליות" ולמכירות, "פומביות", כי אם לבית"ס של חקב"ה, אל הרחוב הלבן ואל הגווי-

"השד לא יקח אותו" משיאמרו: "רחמנות עליו". רוצה אתה להתרומם ולהתעלות בעיני הקהל ולהעלות את הקרדיט שלך אצל החנוני או מנהל הבנק החדש? — כך וספר להם על דבר ברכות והצי-לחות. כעס ובכינות, חכיבי, לעולם לא יועילו ומעט נאות והתפארות — ואפילו קצת "בלוף" — לעולם יועילו בזמן הזה.

הצחוק והכבי — אי משניהם עדיף? יש דרך אחת לכבות והרבה דרכים לצחוק. — כדוע? — תשאלוני: מפני שהבוכה בוכה על עצמו והצחוק צוחק על אלפי אחרים ולפעמים גם על עצמו, וזה יותר מנוון ויותר מענין ומועיל גם לעצמו וגם לאחרים...

ואעפ"י שאנו עומדים בחודש אדר ראשון, אעפ"כ לכבוד האורח הגדול שבא אלינו מקהיר, מצוה עלינו כיציאת מצרים.

באו ונחזיק טובה למר בר ש י ע ל הטיול הנחרד, שסידר למצרים בזמן האחרון, ושי-הודות למסירותו הרבה הצליח הטיול וגרם סיפוק רב ועונג גדול ביחוד ל"נשר" הגדול שבהבורה... ואעפ"י ששמו ברושי, כלומר: איץ סרק, אעפ"כ הביא פרי רב לכל בני לויתו בנטיעתם זו. לאחר שבקרו בנן החיות והיה להם וכוח ארוך עם פרעה מלך מצרים בכית הנכאות, שבקש מהם למד-סוד בשמו ובנינו לעשרת השבטים בפלשתינה (א"י), שאלהי ישראל הוא אל קנא ונוקם ופחות מ"עשר מכות" אינו נוח,

ותיתי לו למנהל השיירה, שקרא לעצמו "ברושי" וע"כ נטעו לכבודו ולזכר המאורע עשרה ברושים ביער-הרצל, כפי שמודיעים העתונים, שאלמלי היה חלילה שמו "דב", היו מביאים בודאי תריסר דובים ליער-הרצל...

א"י היא לא רק ארץ של כל האפשרויות

נפלה על המצאה נפלאה איך להלחם ב—מ ש ב ר. וכלי-זינה הוא פשוט ומקורי מאד: כל מי שמבקר בסאלונה (אנב, שבחתי להגיד לכם כי רבים המבקרים והמבקרות בביתה בכל ערב, מי למשחק ה"ברידני" ומי לקצת "פוקר" או לאבק לשון הרע, שהם התבלין האמתיים של החברה...), וכל מי שבא במסיבתה ומדבר או מוציא הנה מפיו על "המשבר" ועל ה"מצב" — נקנס לשלם שיללינג אחד במומנים, טבין ותקילין. והמסדהמנן הזה ננכה מיד ע"י ה"הוצאה לפעל" כלומר, על ידי בעלת הבית בכבודה ובעצמה, והולך ישר ובשלמור תו לתוך הנקב של חפופסה תכלת הלבנה התלויה על הקיר ומקושטת בשלש מלים עבריות אלו: "לטובת מחוסרי עבודה"...

מה אמרת? — תפשה אותי בשיחתי עם חבר תלמידותי... יש משבר בארץ? ... יאללאה, תן שיללינג אחד, ותוכ"י!

ומה שאומרת בעלת הבית — עשה... בקיצור, משלמיהמסים" שלנו דכרו כל אותו הערב על הכל: על "עדלידע" ועל בית המשוגעים, ועל הרבי מנור ועל תדהר, על השלג דאשתקד ועל "אספרני-טו", על חי ועל משיחו ועל "ננתקה", על הכל דברו ושוחחו רק לא על שני אלה: על ה"משבר" ועל ה"מצב"...

הכל — היא אומרת — רק לא "זאת!" וכיום, רבותי, אין מן הראוי שנלמד ממנה וניסד חברות "אל-משבר" ואנטי מצב בימים קפשים האלה? ודבר בעתו.

וטוען עמי תלמידי החסדן כנגד כל אותם המורים, הפקידים הקטנים, הסוחרים הקטנים עם הגדולים וסתם יהודים יורדי-חוטם, שהם עוסקים בכבינות ורגזות, אולי ירחם... אבל, מוטב — הוא אומר לי — שיאמרו עליך:

אמר עזמות

בא לבקרהו? מסתמא על פוליטיקה! וכאן נתעורר תלמידי ואמר כי יכול הוא להוכיח לי מהמלחמה שבמורת-הרחוק כי היאפאנים הם יהודים כלומר: כבני עשרת השבטים.

ומבלי לחכות לשאלתי הוסיף ואמר: — צא וראה! היאפאנים נלחמים על "ערים" ב"מזרח" וגם היהודים שלנו נלחמים על "ערים" ב"מזרח" בכתי הכנסיות...

(מקום סבוע לתפילה בביה"ב" נקרא "עיר", שטאדט בלע"ז).

ומדי בוקר כבואי מ"תלפיות" אל משרדי העירה שומע אני מרחוק את מגביההקול הירו שלמו:

דו — אר... דו — אר! חדשות ר ק בדאר-היום!

והקול קול שאולוף, מוכר העתון, המכריו על כחורתו ברחובות ירושלים.

מה פירוש "חדשות ר ק בד"אה"ף — שא-לחו אונמול בבקר סוחר יהודי, שקנה ממנו את הגליון כהצי גרוש. על זה ענה הצעיר הבוכארי: — יען אני לא מוכר עתונים אחרים, אצלי יש חדשות ר ק בדאר היום!... וקולו טרטר הלאה: "דו-אר... דו-אר! ר ק בדאר היום!"

ויודע אני, רבותי, ומכיר בעירנו הקדושה נברת אחת לא-זקנה ולא צעירה, הידועה באופטי מיותה וכמצב רוחה העליו, שהיא רואה הכל ורו ד ויש לה סאלון ורוד, נעים חמים ואנטימי, עם שושנים ורודים אפילו ביום שלג, ונברת זו

וגם אני עבדכם שלמתי את מסי לחורף הקשת הזה ושכבתי, לא עליכם, שבוע ימים עפ"י האפנה החדשה במחלת השפעת. קראתי לרופא ובאה הרופ אה, את הרפואות ל א שתיתי ובכ"ז הנני ב"ה די וקיים, כפי שאתם רואים, וכותב לכם שוב פי-ליטונים בעש"ק.

— ומדוע באמת לא שתית את הרפואות? — שאלני יהודי מתלמידי הותיקים, שבא לקיים מצוות בקור-חולים בימי חליו.

— כך! — עניתו לן — מפני כי שלשה אנשים צריכים לחיות:

הרופא צריך לחיות ובא לבדוק אותי, הרופא צריך לחיות ושלח לי את הרפואות — — — ומי הוא השלישי? — שאלני היהודי בכפי רנות.

— אני בעצמי! — השכתי לו — גם אני צריך לחיות ושפכתי את הרפואות...

היהודי שלי נחנה מאד מחלצה זו וספר לי כלי לצון מעשה נאה בשני רופאים צעירים מירוש-לים, הוא בקש ממני לבלי לנלות לע"ע את שמם — שנפנשו אחר השלג על יד שכונת "סוכת שלום", וקלטה אזנו את שיחתם הקצרה כהאי לישנא:

— ואיך "הולכים" העסקים אצלך היום? — שאל אחד מהם.

— ברוך השם! — ענה השני בשפשוף ידיים לאות של שביעת-רצון נמורה — חשב"ה זימן לנו עו נה מצוינת... מרבה שלנים מרבה שפעת וגם דלקת הריאה... הלואי ווייטערן" (כן ירכו!), שלום!...

ועל מה מדברים שני יהודים בשעה שאחד צהם — נתיח שזוז אני! — מוטל חולח במטה והשני

